

Zpráva o
Rudolfu Fuksovi,
příslušníkovi
protikomunistického odboje



Sepsaná jeho prasnovcem Jindřichem Šnýdlem

„Přestaňte kamarádi, přestaňte jásat a hrát, už odešel Vám navždy Váš drahý kamarád.“

Je 8. srpen léta 1952. Jednadvacetiletý Rudolf Fuksa píše v cele smrti poslední dopisy svým blízkým. Netuší, že je nikdo z adresátů nedostane do rukou. Přemýšlí nad posledním rokem svého života, který ho vrhl do role agenta CIC a následně politického vězně, nad kterým nelitostný komunistický soudce vyřkl ortel smrti. Nepomohla odvolání, nepomohly žádosti o milost. Rudá ruka bolševické „spravedlnosti“ nezná slitování. „Je třeba tyto zaryté nepřátele lidu úplně odstranit, čest armády a bezpečnostních útvarů tak vyžaduje, aby byla beze zbytku vyhlazena památka po těch, kteří zradili způsobem tak odporným,“ zněla nenávistná slova soudců z lidu do ponurého ticha zasedací síně domu, kde stín smrti již od roku 1948 obchází v předtuše krvavých žní.

Rudolf hledí přes zamřížované okno na černočernou oblohu, kde jako by přízračně vymizely všechny hvězdy a jen velký žlutý měsíc jako pán nad životem a smrtí vládne moři věčné temnoty. Běda českému národu. Zdá se, že právě tato smrtící temnota zahaluje pod své roucho celou naši krásnou zem. Není již naděje ?

Rudolfovu poslední naději smetl ze stolu svýma krvavýma rukama prezident Klement Gottwald. Však právě on se chlubil, že přijde čas, kdy se budou kroutit krky nepřítelům komunismu. Jeho nelitostný verdikt: *Žádosti o milost se nevyhovuje !*

Ruda se vrací ke stolu k rozepsaným dopisům, ve kterých se snaží všem lidem, které měl rád, v několika řádcích napsat, kterak si váží chvíl, jež mu byly dovoleny s nimi strávit. Dívá se na betonovou zeď a vzpomene si na svého druha Jiřího Hejnu. Nejspíš bude ve stejné kobce smrti psát dopisy s podobným obsahem. Je tomu téměř rok, kdy se spolu po útěku z republiky setkali v Mnichově a společně vstoupili do řad agentů CIC, kteří měli za úkol boj proti komunistické krutovládě. Oba jako příslušníci československé armády byli pro zpravodajskou CIC vítanou posilou.

Rudolfova krev byla krev dobrodružná a lákalo ho ochutnat porci nebezpečí plynoucí z každodenní práce špióna. Uvědomoval si však, že životnost každého agenta je v komunistickém Československu, kde síť konfidentů a udavačů StB číhá na svou kořist na každém jeho kroku, omezena na minimum ??? Bývalý poddůstojník pohraniční stráže, nyní „zběh a vlastizrádce“ hledí na prázdný list papíru před sebou. Má nyní napsat své poslední sbohem svým rodičům. Co jim má napsat ? Má své činy obhájit ? Má jim napsat, že se mu přičilo jako pohraničnickovi střílet na nevinné lidi toužící po svobodě a demokracii ? Když byla zašlapána do bahna ta Masarykova československá demokracie, mnoho lidí vzalo za vděk tou německou nebo rakouskou.

Poněkud naivně si Rudolf představuje, jaké by to bylo, kdyby se s Jirkou Hejnou dostali zdárně nazpátek do západního Německa. Odjel by pak za svou tetičkou do Ameriky ?

Ruda se pousměje nad takovými úvahami a zahledí se opět do prázdného papíru před sebou. Stejnou prázdnotu teď cítil sám v sobě. Za chvíli se otevrou dveře cely a on se vydá na svou poslední cestu, na jejímž konci je šibenice, kde dramaticky skončí jeho mladý život.

Nyní však bere do ruky tužku a začne psát: „*Drazí, milí a nezapomenutelní rodiče, na konci svého života Vám chci ještě napsat několik řádků na rozloučenou....*“

Malé okénko ve dveřích cely se otevře a pronikavé oči dozorce prohlednou v rychlosti celou Rudovu komnatu smrti. Úlisně se muž v uniformě zašklebí a záklopka opět zapadne. A Rudolf je opět sám – jen se svými vzpomínkami.

Jako by to bylo včera, kdy byli s Jiřím v Klatovech náhle zaskočeni šestičlennou hlídkou esenbáků se samopaly. Ruda měl ruce tak rychle spoutané, že ani nestačil odjistit svou zbraň, kterou mu předal kapitán CIC v Mnichově. „*Použij ji při nebezpečí zatčení,*“ znělo mu v té chvíli hlavou. Byl by však schopný vystřelit po stejně starých klucích – v tu chvíli na druhé straně barikády? Byl by schopný chladnokrevně zabít člověka?

Měl snad použít zbraň proti sobě? Jenže touha žít byla najednou tak silná jako nikdy jindy. Chtěl najednou obejmout svou milou Věrku nebo jít zase v Chrastavě Turpišovou ulicí k vile svých rodičů a nebo si popovídat se svou sestřenicí Milenou, kterou měl tak rád. Nechtělo se mu střílet – ani na své nepřátele, ani proti sobě. Chtěl jenom přežít. To bylo hlavní.

A stejné to bylo i potom. Před vyšetřovateli i před soudem. Žít, nic jiného si nepřál. Jen ráno sledovat východ slunce nebo se jen tak projít po rozkvetlé louce. A klidně i schytat nějaké to žihadlo od věčně pracovitých včeliček. Nic víc. Hlavně ŽÍT.

Ovšem nenasytná rudá bestie větrila ve vzduchu krev. Krev jednadvacetiletého dobrodruha....

Rudolf Fuksa pomalu vstane od stolu, když předtím dopsal poslední dopis, který adresoval svému strýci Josefovi, jenž bojoval do poslední chvíle, aby Rudíka dostal ze spárů bolševické bestie. Mamě. I ten nejsilnější a nejstatečnější nezvítězí v předem prohraném boji...

Dveře komnaty smrti se otevírají. Andělé smrti si přišli pro mladý život Rudolfa Fuksy. Se svázanýma rukama za zády vypravil se na svou poslední cestu klučina z Chrastavy, který hrál rád fotbal, četl verneovky a jehož svíčka nemilosrdně dohořívá....

Tu však v mysli mladého odsouzence svítla naděje. Snad přijde doba, kdy na jeho čín budou lidé hledět jako na příběh muže, který pozvedl zbraň proti krutovládě jedné strany, a jeho příbuzní budou na Rudolfa Fuksu, účastníka protikomunistického odboje, právem hrdí.

Nyní je ovšem jiná doba. Na šibenici právě skončil život Jiřího Hejny a právě přichází další velezrádce a mistr popravčí ho bere do svých ledových rukou... Černočerná temnota právě pohltila mladý život Rudolfa Fuksy....

Stalo se 9. srpna roku 1952

„...*je mi souzeno, abych to byl právě já, kterému je tento trest uložen. Věřte, že jej přijmu, jak se na správného muže patří.*“

EPILOG: *Poslední dopisy Rudolfa Fuksy nebyly nikdy odeslány. Dostal jsem je do svých rukou až já, jeho prasynovec - téměř po padesáti šesti letech.*



Rudolf Fuksa na základní škole



Rudolf Fuksa v den svých 18. narozenin.
Zbývají mu necelé čtyři roky života.



Rudolf Fuksa se sestřenicí
Milenou Hrbkovou - Fuksovou



Rudolf Fuksa jako příslušník PS



Vězeň Rudolf Fuksa 6464/8, Praha – pankrácká věznice
Nejspíše se jedná o jeho poslední fotografii.

ŠPIONÁŽNÍ SKUPINA HEJNA A FUKSA:

AGENTI CIC:

Jiří Hejna, narozen 27. 11. 1930

Rudolf Fuksa, narozen 27. 11. 1930

SPOLUPRACOVNÍCI NA ÚZEMÍ ČSR:

Bedřich Klaška, narozen 27. 10. 1914

Ludvík Vejrostek, narozen 16. 7. 1924

Josef Pertlík, narozen 3. 4. 1920

František Novotný, narozen 4. 2. 1919

ÚKOLY AGENTŮ:

- Vytvořit zpravodajskou skupinu a následně mrtvé schránky, do kterých budou získaní spolupracovníci ukládat informace.
 - kontakt bude veden přes rádio Svobodná Evropa
 - získat šifrovací klíč od pohraniční stráže
- a případně získat spolupracovníky z řad příslušníků sboru.

PŘÍPRAVY OPERACE:

Oba agenti byli vyslýchaní ihned po svém přechodu hranice americkou zpravodajskou službou CIC a získaní pro spolupráci. Byli školeni odděleně od ostatních uprchlíků v hotelu v Mnichově. Na svou misi obdrželi falešné doklady, pistole s rezervními zásobníky a granáty.

PRŮBĚH OPERACE:

Oba agenti přešli v říjnu 1951 hranice zpět do ČSR. Okamžitě začali plnit své úkoly, přičemž v Teplicích získali ke spolupráci Bedřicha Klaška a Ludvíka Vejrostea a v Děčíně Josefa Pertlíka a Františka Novotného. V Teplicích se jim podařilo vybudovat mrtvou schránku. Od kontaktování příslušníků pohraniční stráže oba agenti upustili, neboť pojali podezření, že byl Rudolf Fuksa poznán v Plzni.

Při cestě zpět do záp. Německa byli v Klatovech zatčeni přesilou příslušníků SNB vyzbrojených samopaly.

VÝSLEDEK MISE:

Oběma agentům se podařilo splnit část svých úkolů, ale jejich totožnost byla odhalena a StB se dostala na jejich stopu. V Klatovech pak byli obklíčeni a zatčeni.

Možným důvodem odhalení je, že Rudolfa Fuksu poznal a později udal František Dolejš, který s ním jednu dobu sloužil na vojně.

OSUDY ČLENŮ:

Rudolf Fuksa a Jiří Hejna byli odsouzeni k trestu smrti a popraveni. Bedřich Klaška byl odsouzen na 18 let, Ludvík Vejrostek na 16 let, Josef Pertlík na 13 let, František Novotný na 10 let a otec Jiřího Hejny Eduard Ratzek na 2 roky za to, že věděl o činnosti svého syna a nepodal o tom zprávu policejním orgánům.

Exekuce obou hlavních aktérů proběhla brzy ráno 9. 8. 1952.

Jejich těla byla pohřbena v hromadném hrobu v Ďáblicích.

Po roce 1989 byl prostor hromadných hrobů pietně upraven a na náhrobních deskách obětí komunistické zvěle najdeme i jména Rudolfa Fuksy a Jiřího Hejny.



DOSLOV AUTORA:

Všichni účastníci procesu byli rehabilitováni v roce 1992.

Rudolfu Fuksovi a Jiřímu Hejnovi však zůstal nesmyslně trest za zběhnutí, neboť – podle soudu - zběhnutí je zločinem v každé době. A střílení na nevinné lidi na hranicích, kteří chtěli pouze svobodně žít, zločinem není ?

Oba muži opustili službu v armádě, která více než svou vlast měla bránit bolševismus ve východní části Evropy, a vstoupili do řad organizace, které měla za hlavní úkol boj proti krvelačnému komunistickému režimu.

Pokud přesto kvalifikuje tento fakt naše současná justice jako zběhnutí, pak jsou zběhové i naši legionáři za 1. světové války, kteří přísahali věrnost rakouské monarchii a přeběhli bojovat za svobodu republiky do Ruska nebo Itálie.

Anebo že by komunističtí soudci přeceněn po revoluci převlékli taláry ?

Není snad třetí odboj stejně záslužný a chvályhodný jako ten první nebo druhý ?

POZNÁMKY:

- **CIC (Counter Intelligence Corps)** byla americká zpravodajská organizace založena na přelomu let 1941 a 1942. Jejím původním úkolem bylo chránit americkou armádu před infiltrací německých agentů. Po válce se její činnost zaměřila především na vyhledávání a školení agentů v sovětském bloku v předtuše hrozby třetí světové války.

PRAMENY:

- Národní archiv, Archivní ul., Praha
- Archiv bezpečnostních složek, Havelkova ul., Praha

PODĚKOVÁNÍ:

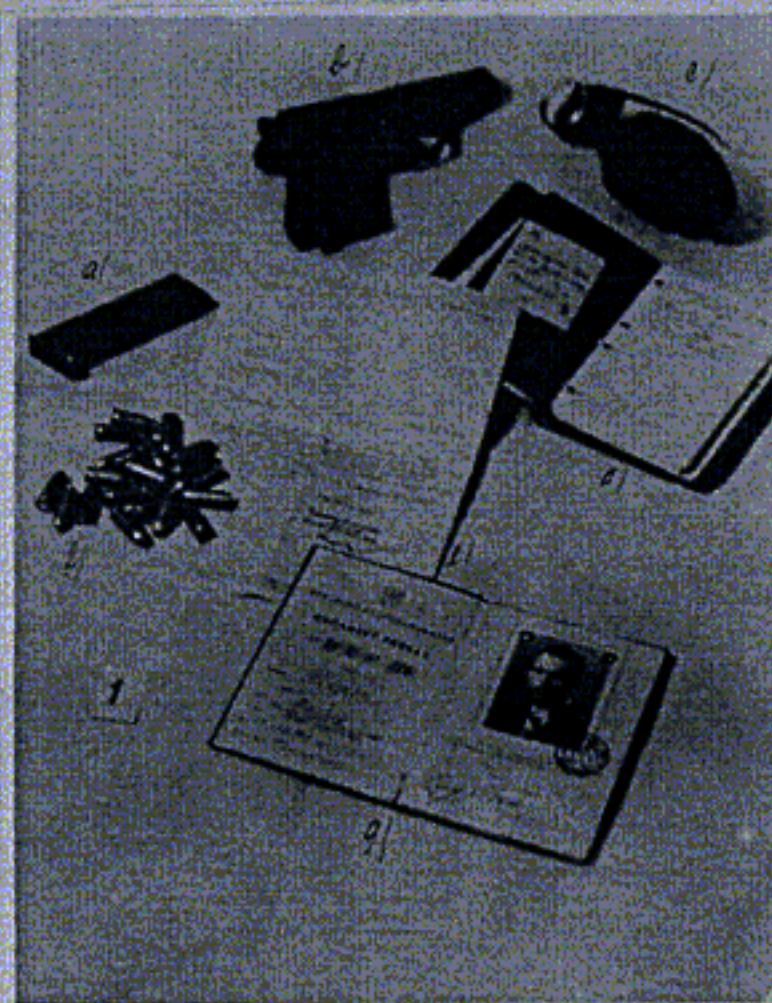
- PhDr. Alena Šimánková, Národní archiv
- Eduard Vacek, časopis Historická penologie
- Ing. Michael Canov, starosta města Chrastavy

SPECIÁLNÍ PODĚKOVÁNÍ IN MEMORIAM:

- Milena Hrbková, roz. Fuksová

VĚNOVÁNÍ:

Hrdinovi Rudolfu Fuksovi a jeho druhům.



Uvedení představy, že Peter Fil, oznamení číslo 1 a/ st 1 a/ 2
bylo nalezeno v souvislosti s předložením.

Četl, viděl a poslal:

Fuksa Dušol

Na věčnou památku Rudolfa Fuksy, příslušníka protikomunistického odboje

© Jindřich Šnýdl, 2008